

PREKO OCEANA

*Željka Povreslo
Zagreb*

Ožujak 2009.

„Ništa ne možeš postići držeći se prošlosti.Ništa! sve što trebaš znati i sve što trebaš imati, znaš i imaš danas. Odbaci sve terete koji te sprječavaju da kreneš naprijed.Odbaci sve nerazriješene brige, strahove i boli koji te ograničavaju. Odbaci sve brige o budućnosti. Danas je ono što je važno. Živi danas! Voli danas! Tvoja sloboda, samo je udisaj!!“

U našem uredu vlada uobičajena gužva. Ljudi bi rekli strka i užurbanost, ali nama je to najnormalniji tempo rada. Teško je objasniti običnom čovjeku, običnom ljudskom biću, opis mog radnog mjesta. Smiješno to zvuči, radno mjesto. Ne smatram to svojim poslom. Ovo ovdje, ovaj, nazovimo ga ured je dio mene, način života. Pardon, moga postojanja. Ali i postojanja svih nas ovdje. Moj ured je zadužen za, hm..kako bi to rekli..tranziciju,protok, dolasci i odlasci.Da, mi smo vrsta kolodvora ili aerodroma bolje. Mi dočekujemo ljude i otpraćamo ih. Nekad ih ima više nekad manje. A svi znaju kako je s ljudima raditi. Bogu hvala imamo svo strpljenje i razumijevanje koje nam je moglo biti dano. Najzahtjevnije su one duše koje dočekujemo. Hehe..tu zna biti svašta. Ljudi dođu vrlo nepovjerljivi, ne vjeruju da su stvarno stigli. Uglavnom misle da sanjaju, pa se pokušavaju probuditi. To treba vidjeti, ima tu pokušaja štipanja samih sebe, udaranja glavom o nešto tvrdo. Eh, naravno niti se mogu uštipnut, niti imaju nešto tvrdo oko sebe da bi se mogli udariti....

A k nama dolaze ama baš svi. Onda ih šaljemo dalje na obradu podataka.. to ću kasnije objasniti.

Otpraćaji su najlakši i za nas i za one koji odlaze. Oni koji odlaze, dobiju upute kamo idu i kako će im putovanje izgledati. Također, znaju da smiju otići i negdje izvan plana putovanja i posjetiti mjesta koja im nisu unaprijed određena. Većina ih to zaboravi odmah po dolasku.....

To je ukratko opis mog radnog mjesta, našeg kompletnog ureda. Iako se u prvi tren može činiti kao da nas je jako puno u jednom naizgled običnom uredu, to je samo zato što možemo biti na više mjesta od jednom. U uredu do našeg su naši šefovi. Oni nam svako toliko daju nove zadatke. Ponekad je u to uključen i terenski rad. Naši šefovi također imaju svoje šefove koji imaju svoje šefove, no na samom vrhu je ipak samo jedan. Za razliku od vas ljudi, mi nemamo tijela. Dakle mi smo tu i tamo, sada i nekad stvoreni da služimo,a prvenstveno Bogu stvoritelju. Mi nemamo međusobnih konflikata, u nama nema trunke jala prema šefovima ili nekome od kolega. Niti se naši šefovi ponašaju prema nama kao vaši ljudski prema vama. Toga ovdje nema. Svi znamo zašto smo tu i tko je tko. Šefovi se razlikuju od nas fizički, tj. Vibracijski.

Da, trebam opisati kako mi izgledamo za početak prije nego se bacim na pravu priču.

Kao što znate, sve na svijetu stvoreno je od vibracija. Mi smo satkani od svjetlosnih finih vibracija, samo puno rjeđe od vas na Zemlji, pa nas uglavnom ne možete vidjeti.. Iako i među vama postoje pojedinci koji nas mogu vidjeti, čak i svakodnevno. Neki od nas imaju krila neki ne, zajednička nam je svjetlost. Dakle vibracije i svjetlost. Mi ne izgledamo kao ljudi. Nemamo ruke i noge, glavu, mozak.. iako kada je to potrebno, možemo posuditi ljudsko obličje i utjeloviti se. Ali mi se ne rađamo, mi nikada nismo malena djeca ili starci..uvijek smo jednaki, od našeg početka pa kroz vječnost. Ali recimo da nas se može doživjeti kao da smo u kasnim dvadesetima,ranim tridesetima. Opet ću naglasiti, možemo se utjeloviti, a zavisi o potrebnoj situaciji, hoće to biti oblik djeteta, tinejđera, ili nekog starca. I još ovo, što se tiče našeg izgleda, mi nismo ni muško, ni žensko, mi smo androgini.

Naši zadatci su djelovanje u skladu s ljudskim dušama. Pomažemo podići vidike i duh, podsjećajući na istinu, ljepotu i dobrotu.

Ja sam anđeo čuvar. Imam na brizi nekoliko stotina duša koje su trenutno na zemlji i još toliko koje su se vratile. Iako ponekad pomažem kolegama otpraćati duše na Zemlju. Da mi se možemo brinuti i čuvati više duša od jednom. To nam nije problem. Problemi nastaju kada trebamo paziti na one duše koje zaborave na sve dok dođu na Zemlju. Njima nismo u mogućnosti pomoći, dok nam se sami ne obrate ili dok ne dobijemo naredbu odozgo. Anđela ima jako puno, nismo svi zaduženi za ljudske duše. Odgovornosti su podijeljene prema hijerarhiji. Iznad nas su Arhanđeli, iako su i oni u našoj sferi. Navest ću imena nekih da vam ih približim. Metatron čuvar misli i svijetla, Šamuel arhanđeo ljubavi, Joffiel zadužen za kreativnost, Rafael iscjeljuje,Gabriel i Mihael su najpoznatiji, njih ne trebam previše predstavljati.

Moje ime je Amitiel. Ja sam anđeo manifestiranja i istine. Ohrabrujem duše da pronađu istinu u svojim iskustvima i željama,te da upotrijebe istinu kao lekciju, da ju ne poriču.

Iako smo podijeljeni na više razina, zapravo svi zajednički djelujemo i odgovaramo na molbe naših štíćenika, također ne propuštamo ni zahvaljivati i klanjati se Presvetom Trojstvu..

.....

ODLASCI

Još jedanput smo provjerili je li sve spremno, za odlazak. Opet smo prošli sa svakom dušom plan odlaska. Sve su to nove, mlade duše ili pročišćene koje ne znaju što ih čeka dolje na Zemlji. Ovaj puta ima manje duša nego obično. Neki će se vratiti vrlo brzo, ovisno o potrebnim iskustvima koja trebaju proživjeti. Neki će imati komplikacija pri porodu, neki u ranom djetinjstvu. Na sve smo ih upozorili i znaju što ih čeka. Većina ih je sama odlučila kamo će. U koji dio svijeta. Ipak, postoje i oni kojima je sam Stvoritelj odredio put. Oni će za sobom

ostaviti traga na ljudima neobjašnjive načine. Bit će ih svećenika, pjevača, glumaca, književnika, učitelja pa i običnih vrtlara ili čistača. Svaki od njih dobio je poseban zadatak kojeg će se sjetiti u određenom djelu svoga života. Kada za njega dođe vrijeme. Tada ćemo im mi opet priskočiti u pomoć kako ne bi posustali i predomislili se. Oni će biti rođeni u različitim dijelovima svijeta, ponegdje će bit samo jedan na cijelom kontinentu s tim darom, a ponegdje će ih više imati isti dar. Govorit će svatko svojim jezikom, rođeni svatko u drugoj religiji, namjerno. Bogu je bitan čovjek, a ne religija, nacionalnost ili boja kože. Pa kako bi Mu mogao biti jedan čovjek važniji od drugog? Sve ih je On stvorio. On ih je izabrao da budu različitih boja, ispod kože svi su isti. A svi imaju i jednog Duha.

Ove duše koje se upravo sada spremaju za silazak na Zemlju, sve znaju i svega su svjesne. No Zemlja je poseban planet, toliko drugačiji od ostalih, toliko različitih vrsta života na njemu, previše različitih duša. Silaskom na Zemlju, ovim dušama je privremeno izbrisano pamćenje, svega što su doživjele prije svog rođenja. To je zato kako bi imali svoju slobodnu volju. Rađaju se kao djeca i uče se ponašanju od svoje okoline. U nekima ostane dio svijesti o ovome svijetu, o našoj dimenziji. Oni tada što su stariji imaju veću potrebu istraživati o nama. Pokušavaju shvatiti odakle ta znatiželja i radoznalost za nama.

Znam da si mi sve već objasnio, ali jako sam uzbuđen pa moram ponovo pitati. – obratio mi se William koji se upravo spremao za odlazak na Zemlju – Hoću li se sigurno roditi u Americi??

-Will već smo sve razjasnili, ništa se ti ne brini. Rodit ćeš se u Americi, SAD-u točnije, Los Angelesu. Obitelj u koju ideš je iznenađujuće dobra i danasve bogata, već imaš dva starija brata koja jedva čekaju da te vide. Roditelji također, majka ti je poznata glumica a otac producent. Ti ćeš također biti glumac. –zastao sam na tren- Što nije uredu??- William je gledao zamišljeno negdje iza mene.

-Hm, a Angela?? Kada će ona doći?? Gdje je ona sada??-nestrpljivo je upitao- Angela je na redu u sljedećem krugu, odmah nakon tebe. Ona je još na posljednjim pripremama i edukacijama. – Bojim se kako ću bez nje. Hoću je se sjećati kad budem dolje??Kako ću znati da je i ona došla, hoću je znati naći??- nizao je pitanja s velikom nesigurnošću, već dugo nisam vidio nekog ovako nesigurnog, pogledao sam ga duboko u dušu- Sigurno je se nećeš sjećati. A ni ona tebe. Nećete se čak ni roditi na istom kontinentu. Ti ostaješ William jer si tako odlučio i ideš u SAD jer smatraš da ćeš tamo najbolje naučiti biti skroman i pošten, što ti dosad nije bila vrlina. *Hm, lekcija o skromnosti i poštenju usred Los Angelesa, grada glamura i ljudskih, prizemnih stvari?*. Bilo kako bilo i mi smo se složili s time, svjesni da će ti biti jako teško, ali kad god te uhvati kriza

sjeti se nas i mi ćemo biti tamo da ti pomognemo. – Da, da uredu, znam, sve znam, ali Angela??- Angela će se roditi u Europi, u jednoj maloj državi, za koju ti vjerojatno nećeš ni čuti dok budeš boravio na Zemlji. Također će promijeniti ime. Tamo gdje ide odlučila je uzeti prigodnije ime. Wille, Angela neće biti bogata kao ti. Prolazit će kroz teška razdoblja.- Hoće li se ona mene sjećati?? – opet je bio znatiželjan- Nažalost neće – sagnuo je glavu, pogled prema dolje, osjetim kako ga tuga obuzima- To je zato što morate proći različite lekcije, ti moraš naučiti biti skroman i pošten u svijetu raskoši i nemorala, a ona mora naučiti izboriti se za sebe. Mora naučiti da je njeno siromaštvo prolazna stvar, da ne mora tako i ostati. Ona mora znati da sve što želi može i ostvariti. Naravno uz našu pomoć i ako su te želje u skladu s pravilima. – Hm..i neće me se uopće sjećati??- *da sam čovjek sada bi mi ga bilo žao gledati tako potištenoga na pragu svog novog života*-Možda nekad nešto osjeti u srcu kada te bude gledala na ekranu. Međutim neće znati zašto, djelovat ćeš joj poznato, ali će se uvjeravati da je to zato što si ti slavan i poznat diljem svijeta kao holivudska zvijezda. Neće si dozvoliti drugačije razmišljanje o tebi, jer će znati da te nikad neće upoznati i da bi ona tebi bila samo još jedna obožavateljica.-opet me pogledao duboko razočaran-Hajde, hajde, sve će biti u redu, to će brzo proći. Za tren oka ste natrag oboje i imat ćete cijelu vječnost biti skupa.- počeo sam ga ohrabrivati i čini se da je upalilo, pogledao me s nadom.- Hajde, kreni, ti si na redu!-rekao sam mu i on me poslušao, došao je trenutak kada se treba pridružiti zemaljskoj obitelji. Gledao sam ga kako prolazi kroz naša svjetlosna vrata kroz koja duše silaze u fizički svijet i utjelovljuju se. Za njim je prošlo još pet muških duša i tri ženske, a onda smo za neko kratko vrijeme zatvorili vrata. U sljedećem krugu je između ostalih tisuću duša i Angela. Na trenutak sam se zamislio, njegov pogled je još bio preda mnom. Možda bih im ipak mogao nekako pomoći da se i na Zemlji susretnu i prepoznaju. Prvo se moram posavjetovati sa ostalima.

Pozvao sam Šamuela, Hadraniela i Gabriela jer je to njima blisko područje, oni su posebno zaduženi za ljubav i međusobne odnose. Sastali smo se u našoj svijetloplavoj dvorani, koja je predviđena za rasprave.

-Hm.. ona se zadnji put ubila zato što ju je zaručnik ostavio i otišao s drugom, a i John nije bio spreman da se veže za nju tada. Misliš da će ovaj puta biti drukčije??- *rekao je Mihael*

-Ma ja sam upravo s njom završio zadnje upute za korake na Zemlji, dogovorili smo da će ovaj puta pokušati naučiti živjeti bez takve vrste ljubavi. –*nadovezao se Hadraniel*-I potpisala mi je. Dakle u prošlom zemaljskom životu, je bila prebogata pjevačica, vrlo arogantna, sebična i nije poštivala druge. Sjećate se svi kako se ponašala prema sirotinji, a i uvijek je sve dobivala na pladnju, zato se i ubila kad ju je Marco ostavio. Ne zato što je bila zaljubljena već zato što nije dobila ono što je htjela. Za ovaj put sam s njom dogovorio da će proći sve ono što dosad nije poštivala i da neće dobiti ono što želi kad si to zamisli.

- hm.. a zar nismo rekli da treba naučiti da se mora izboriti sama za sebe i da ne mora zauvijek ostati u siromaštvu??- upitao sam

- Pa da i to je dio ugovora naravno! – uzbuđeno mi je odgovorio Šamuel- Zato i mora proći sve da bi naučila cijeliti ono što ima i sve one koji to možda neće moći imati.

- U tom slučaju ne mora cijeli svoj životni vijek na Zemlji provesti sama?- opet sam pokušao progurati svoju ideju, no ostatak me nije baš previše doživio, Gabriel je opet nastavio o ugovoru – Naravno da neće biti sama. Okružiti ćemo ju iskrenim prijateljima i imat će privrženu obitelj.

- Znaš na što ja mislim- rekao sam pomalo nestrpljivo za jednog anđela.

- Koliko znam i William ima slične lekcije. Mora naučiti biti pošten i također naučiti cijeliti svakoga. Ali on se odlučio za teži način. Odlučio je biti među svom tom ljudskom raskoši i svim nemoralom ovoga svijeta. Bit će okružen kockom, prostitutkama, iskušenja će dolaziti sa svih strana. Misliš li ti Amitiele da će on to uspjeti?? Misliš li da će moći ostati prizemljen, da mu slava neće udariti u glavu??- Šamuel me upitao.

-Zapravo da, mislim da će uspjeti. Pa ne bismo ga pustili još dolje s takvom zadaćom da nismo bili sigurni da će ovaj put uspjeti.- odgovorio sam mu, ali Hadraniel je bio također sumnjičav – Da, ali znaš kako oni sve zaborave dok ugledaju svijetlo i udahnu zrak.

- Zar ste zaboravili zašto smo mi ovdje??- upitao sam i nastavio- Mi ćemo im pomoći kako bi se našli i kako bi uspješno prebrodili sve svoje lekcije.

-Hm.. to će biti protiv oba ugovora i njezinog i našeg.- zamišljeno mi je Hadraniel odgovorio.

-Ne mora biti, znaš da su ti ugovori samo pokaznice, ne moraju ih se striktno držati. Doduše rijetko kad ih se i drže.

- Ali oboje moraju naučiti živjeti bez takve ljubavi.-opet Šamuel s neodobravanjem.

-Osim ako...Gabriel se sjetio nečega i zastao. Pogledali smo ga a on je nakon nekog vremena nastavio: - Osim ako, im ipak ne dozvolimo da se nađu i upoznaju.

VALCER

Još samo dva dana do mature, još samo dva dana i onda će biti gotova noćna mora. –*uvjeravala sam se*- Ma ne, onda tek počinje noćna mora. Moram učiti za upise.- razgovarala sam sama sa sobom dok sam se češljala u kupaonici. Duga kosa mi je padala do ramena i nisam ju nikako mogla ukrotiti- *možda je vrijeme da se ošišam, učinim nešto s ovom bezličnom kosom*. Pogledala sam se u ogledalo i opet kosu svezala u niski konjski rep. Idem sama sebi na živce s tom kosom ali ne da mi se ići kod frizera i ostaviti tamo čitavo bogatstvo za to što bi mi ošišala dva cm kose. Duboko sam udahnula i izašla iz kupaonice. Vrijeme je za učenje. Prošla sam kroz mali hodnik ravno do svoje sobe. Prvo sam upalila

svoj kompjutor, svoju kartu za bijeg iz stvarnosti. Uh, treba mu cijela vječnost da se pokrene. Prastar je već i pre, pre spor za suvremeni svijet. Kada sam konačno dočekala da ona crvena lampica prestane divljati upalila sam svoj prozor u svijet! Naravno Facebook prije svega. Moram provjeriti što se događa s mojim prijateljima koje nisam vidjela otkako smo prestali ići u školu. S većinom sam jedino na ovaj način još u kontaktu. Ah, Ivana mi je poslala cvijet, Josip je poslao neki zahtjev za nekakvu grupu. Već sam član bezbroj grupa. Ah imam i nekakav zahtjev za prijateljstvo?? Da pogledam. Nekakav Ramad, odakle se taj samo stvorio. Klikam na *ignore*, ne želim nikakve strance na Facebooku. Ovdje imam samo stvarne ljude, a i njih je poprilično. Uredno odgovaram Juliji na njezinu poruku, u samo nama dobro znanom stilu. njeine poruke uvijek izmame osmijeh kod mene čak i kad je najteži dan. Bože ta je cura tako otkačena i bezgranično optimistična. Gledam koga ima trenutno online, hm..nekolicina i nitko s kime bih trenutno razgovarala. Gasim Facebook i palim svoj winamp, sa svojom omiljenom glazbom. Prva na redu je prelijepa skladba, remek djelo Straussov valcer Na lijepom plavom dunavu. S prvim taktovima ove melodije bacam se u horizontalu i sklapam oči. Ovaj valcer me oduvijek uspijevao opustiti. Slušajući odmah poželim i ja biti jedna od onih dvorskih dama, koje stoje u plesnoj dvorani i čekaju da ih ugleda neki plemić i dođe zamoliti za ples. *Zamišljam se u krinolini boje crnog vina, predivnoj svilenoj haljini. Moja kosa ima pravu frizuru, nije u niskom repu. Podignuta je visoko i nekoliko puta namotana oko vlastite osi. Držim lepezu i lagano hladim zrak oko sebe, kao i sve druge dame oko mene. Promatram ljude koji plešu i uživam u glazbi. Pogledom prelazim preko plesača i tražim kakvog naočitog plemića kojemu ću se svidjeti. Naravno uvijek dolazi onaj najzgodniji i najljepši od svih. Visoki tamnokosi mladić me ugledao i prilazi mi. Ja nesvjesno ubrzavam pokrete svoje lepeze i pravim se da ga ne primjećujem. Prava dama ne skače na prvi mig. – Oprostite, jeste li slobodni za sljedeći ples??-stoji ispred mene i malo se nakloni, ali ja ga ne želim pogledati, ne usuđujem se.- Molim Vas gospođice učinite mi tu čast, obećajte mi sljedeći ples, samo taj jedan.- bio je uporan, oprezno se okrećem prema njemu. Lepeza dakako još uvijek visoko pored lica, kako ga ne bi mogao vidjeti.- Uredu , napokon odgovaram, sljedeći ples će biti vaš. Uskoro nakon toga počinju taktovi valcera i on se opet nakloni- Hoćemo li?-upita više retorički. Ja kimnem glavom, spuštam svoju lepezu i jednom rukom prihvaćam svoju haljinu a drugu dozvoljavam da padne u njegovu ruku. Polako idemo prema sredini dvorane još jednom se naklonimo jedno drugom. Prihvaća me za struk i zauzimamo položaj za ples. Ja polako ostajem bez daha. Neprestano gledam u njegove crne oči. Znam da ne bih smjela tako zuriti, ali ne mogu si pomoći, ne znam se sama ni pomaknuti. Gotovo sam ukočena u njegovom naručju i smrtno ozbiljna. Dopuštam da me vodi u ritmu glazbe. Ni on ne prestaje gledati u mene, smješka mi se ali ništa mi ne govori. U jednom trenutku sam totalno izgubljena više ne čujem glazbu, samo on i ja. Taj nepoznati mladić koji ne spušta pogled s mojih očiju. Uskoro shvatim*

da je uslijedila druga skladba, međutim mi i dalje plešemo. –khm..obećala sam Vam samo jedan ples.-upozoravam ga iako ne želim iz njegovog naručja. Opet promatram njegove oči. Tako su neodoljivo crne, gotovo mračne, ali me privlače poput magneta. Opet je usnice razvukao u lagani osmijeh.- Želite da prestanemo? Mislio sam da biste radije plesali sa mnom nego tamo stajali sa strane zajedno sa ostalim usamljenim damama. – ne znam što bih mu odgovorila, pa u nedostatku teksta, skrenem pogled prema tim damama koje su stajale poput publike i međusobno tračale parove koji plešu. Kimnula sam glavom i napravila grimasu da pristajem plesati s njim...

Oštri zvukovi Metallice su me izbacili iz mojih fantazija i razočarano sam otvorila oči. Zaboravila sam da je i Metalica na ovoj listi. Ali to je znak da je vrijeme da se prihvatim knjige.

MATURA

Što misliš, hoćemo li još koji put doživjeti školska zvona?? Zamisli okupimo staro društvo.- *nostalgična Julija me uhvatila za ramena nakon što smo uspješno položile maturu.*

-Teško, odgovorila sam joj, moći ćeš staro društvo gledati samo u foto albumu.- rekla sam potpuno bezizražajno. Uopće me nije briga hoćemo se ikada više vidjeti. To školsko društvo je i onako bilo prilično dvolično. A i Julija to zna samo si ne želi priznati.-Sada se trebamo opet baciti na učenje, na redu su nam upisi na fakultet.Pogledala me razočarano i njezin entuzijizam je splasnuo- Daj Tara, malo života!-naredila mi je- Živni, opusti se imamo ljeto pred sobom. Mogle bi malo na more. Da se počastimo.-opet je pokušavala podići atmosferu kod mene, ali uspijevala je samo obratno. –Hm.. iako ti ideja zvuči neodoljivo primamljiva, iako bih ja vrlo rado išla na more i ludovala..-zastala sam, osjetila sam knedlu u grlu..-zaboravljaš na jednu gorku istinu. Nemam novaca!-odgovorila sam naposljetku. Julija me pogledala najprije iznenađeno a onda se nasmijala. –Draga MI NEMAMO NOVACA! Ni ti ni ja! Ali što nas stoji ako malo maštamo. Isplaniramo sve kako će nam biti tamo...nisam ju više htjela slušati, upala sam joj u riječ : -Da i onda razočarano sjednemo i plaćemo, jer znamo da to nikad nećemo ostvariti, barem ne u sadašnjem vremenu.

-Nikad ne znaš što se sutra može dogoditi, možemo dobiti jack pot na lotu, onda si možemo priuštiti i cijeli hotel na Jadranu ili negdje drugdje. Onda bi mogle birati kamo ćemo ljetovati. –ne mogu vjerovat svojim ušima, njezin optimizam koji put zna biti itekako iritantan.-Ili može neku od nas pogaziti kamion dok prelazimo cestu. U tom slučaju nikako ne bi mogle otići više nikuda.-odbrusila sam joj. U prvi tren me s nevjericom pogledala i ni ona nije mogla vjerovati što ja govorim, neko vrijeme je šutjela. –Da!-izjavila je – S tvojim pesimizmom lako je moguće da nas pregazi kamion, ne sutra već sad! –rekla je pomalo

ljutitim tonom, a onda je nastavila u svom stilu – s tvojim pesimizmom sada će ovom ulicom, kojom idemo prema centru na kavu, u sljedećem trenutku proći cijele trupe mirovnih snaga iz Iraka, s tenkovima i kamionima, svim postojećim oklopnim vozilima. Iz zraka će zujati avioni i početi će napadati, ali pazi! Samo tebe i mene. A kad se uvjere da su nas uništili onda će se vratit to isto raditi natrag u Irak.-napravila je stanku- Čudno, zašto ih zovu mirovnim snagama ako donose samo rat??-rekla je više za sebe. –Mislim, Tara daj se saberi! Kako možeš biti tako depresivna??? K'o da su ti svi rođeni pobijeni i nemaš volje za životom!- vikala je. Pa skoro-automatski sam odgovorila. Došle smo u naš omiljeni pub. U ovo doba dana, malo prije podne gotovo da nije nikoga bilo. Ulazak ovamo mi je uvijek bio depresivan. Čim bi se otvorila vrata sve oči iznutra bi bile uprte prema vratima i znatiželjno gledale tko će ući. Nije bilo nikakve šanse da se ovdje uđe ne primijećeno. Srećom trenutno ima samo nekolicina ljudi koji su ispijali svoje napitke i čitali novine. Konobar nam se razveselio odmah sa vrata. Da naše društvo je uvijek bilo omiljeno konobarima. Iako nisam sigurna zbog čega. Izabrale smo separe najudaljeniji od ulaza. Samo što smo sjele, konobar je već stajao kraj nas. –Bog cure! Kako smo danas??- upitao nas je veselim glasom, mladi konobar, ne puno stariji od nas.

- Pa...upravo smo uspješno maturirale.-odgovorila mu je Julija razočarano, onako kako bih ja to rekla da sam uspjela prije nje doći do riječi.- Da? Pa to je super cure, čestitam! Zašto ste onda tako tmurne??

- Ah..pitaj ovu tu kraj mene, ona je cijeli dan neraspoložena.-pokazala je prstom prema meni, a konobar me pogledao s velikim upitnikom iznad glave. Hm..čini se da sam se našla u neobranom grožđu.- Ja bih naručila jednu Cedevitu.- odlučila sam oboje ignorirati i pokušati se izvući. Međutim konobar me još uvijek gledao s nekom zadržkom.-Ako smijem naručiti.-dodala sam. – Da, da naravno, a ti ćeš?- obratio se Juliji.

-Ja ću Colu.- odgovorila mu je i pričekala da ode. Još se okrenula za njim, da bi se uvjerala da nije u blizini.- Jesi pogledala onaj najnoviji film??-upitala je.

-Koji?

- Pa znaš onaj, triler. Glumi jedan jako, jako zgodan glumac.

- Ma koji?? Ne znam ni za film ni za glumca. U zadnje vrijeme ne pratim foršpane.

-Jooj ti! Ti ništa ne pratiš u zadnje vrijeme.- pogledala me a onda se okrenula dosegnuti svoju torbicu. Iz nje je izvadila novi Cosmo. – Evo vidi! To je on! Super seksi Will!

-Hahaha! Ma koji Will?? Da nije Smith??- upitala sam ju sa podsmjehom.

- Ma ne! Will Green! Evo ti pogledaj sama!- uzela sam Cosmo u svoje ruke. Moram sama sebi priznati da je u pravu. Pogledala sam sliku na naslovnici, stvarno je zgodan ovaj glumac. Još jednom sam se okrenula k njoj s odobravajućim izrazom na licu, a potom se vratila časopisu. „Mladi Will ni ovoga puta nije razočarao svoje obožavateljice. Iako je riječ o vrlo napetom trileru u kojem glumi bezosjećajnog zlikovca, Will nije nimalo izgubio svoj

seksipil. Već na Holivudskoj premjeri okupio se veliki broj obožavateljica Willa Greena, koje su padale u nesvjest ako bi koju slučajno okrznuo pogledom... -stoji u djelu teksta o ovom glumcu na kojeg ni Julija nije ostala ravnodušna. Preletjela sam pogledom po fotografijama koje su bile priložene. Taman kada sam htjela vratiti joj časopis pojavio se konobar s našim pićem. Brzo sam spustila novine pokraj sebe i pričekala da ode. Ovaj puta se nije zadržavao kod nas dulje nego što mora. Došao mu je šef. Uzela sam natrag u ruke časopis i opet pogledala naslovnicu. Ovaj put me zainteresirala malo više. Na fotografiji je samo njegovo lice. Tamna kosa, crne oči, prodornog pogleda, zamamne usnice razvučene u nekakav poluosmijeh. Ne to nije moguće. Ili ipak je? -započela sam unutarnji dijalog sa samom sobom.- Je li moguće da je to isti onaj lik iz mojih fantazija kojeg uvijek iznova zamišljam ili sanjam nakon što sklopim oči??

-Ja sam odlučila! - prekinula me u mojim razmišljanjima.

-Što si odlučila? -okrenula sam se prema njoj i vratila joj časopis.

-Sada kad dođem kući idem na Facebook, pronaći njegov profil.

-Haha! Nasmijavaš me! Pa što misliš koliko ima njegovih profila na Face-u?

-Baš me briga jedan mora biti pravi.

GOOGLE

Kod Kuće sam samo brzinski razmjenila novosti sa mamom i otišla u svoju sobu. Do maloprije sam se smijala Julijinoj ideji, ali sada mi ta ista i ne zvuči tako loša. Upalila sam računalo i krenula u istraživanje. *Official web site for Will Green, Will Green Facebook, Friendster, Hi5...* nema stranice na kojoj se ne spominje njegovo ime ili profil. Znam da je suludo ali svejedno ću pokušati. Prvo Face, usput provjerim svoj profil. Nailazim na nekoliko profila s njegovim imenom, međutim jedan me iz nekog razloga posebno vuče. Hm, pokušavam otvoriti, ne mogu vidjeti, trebala bih mu biti prijateljica. Nakon malo promišljanja ipak mu pošaljem zahtjev za prijateljstvo. Vjerojatno je neki fan, ali svejedno, bit ću mirnija. Hi5, tu ih ima još više. Malo razgledam otvaram redom profile s Willovim imenom i nijedan mi nije dovoljno zanimljiv. Vraćam se

Googlu. Hvala Bogu na nebesima za Internet i Google!! Otvaram neku stranicu o poznatima. *William Patrick Green je rođen prije 23 godine u Los Angelesu u uspješnoj filmskoj obitelji. Majka mu je poznata glumica Evelyn Green a otac Josh Green je sjajan producent. Will ima još dva starija brata koji zajedno sviraju u jednom bandu. Iako je rođen u bogatoj obitelji William P.Green ne djeluje kao takav. Za sebe uvijek govori da je običan dečko iz susjedstva. Za razliku od nekih drugih Holivudskih kolega nije poznat po skandalima i izgređima. Paparazzi ga nikad nisu mogli uslikati pijanog ili drogiranog. Nije tetoviran, kaže da ga tetovaže ne privlače. Što se ljubavi tiče, tvrdi da je slobodan, ne vjeruje da će skoro naći srodnu dušu. Na pitanje je li istina da je u vezi sa kolegicom iz filma Raqele, odgovara da su to gluposti oni su samo prijatelji. Trenutno ga veze ne zanimaju, želi se posvetiti poslu...* Počela sam tražiti dalje a onda se opet sjetim da to nema smisla. Kakve svrhe od svega toga. Pa ako i dođem do njega, ja ću u njegovim očima biti samo običan fan. Najobičnija klinka. Bolje da ja krenem na nešto ozbiljnije. Otvorila sam stranicu za poslove, možda pronađem kakav zanimljiv sezonski posao kako bih si zaradila za faks. Nakon malo razgledanja i čitanja, šaljem svoj životopis na nekoliko različitih mjesta na Jadranu. Možda će me koji od njih i zvati. Vraćam se Facebooku, nema ništa zanimljivoga, opet razne aplikacije, već su svi dosadni s tim. Razmišljam ne bi li najbolje bilo obrisati taj profil. Palim svoj Winamp i omiljenu glazbu. Liježem na krevet jer mi se ne da ništa drugo raditi, a i još malo pa će ponoć. Mogla bih i spavati. Evanescence sviraju My Immortality. Lagana melodija me polako opušta i ja tonem u san.

Nalazim se u dvorani za tjelesni. Oko mene je puno ljudi, mojih školskih prijatelja. Svi nešto dovikuju. Na kraju dvorane primjećujem pozornicu. Ispred nje se gomila tinejđera skupila i svi nešto viču. Uživaju, sretni su. Pokušavam shvatiti što se to tamo događa. Krećem prema njima kad odjednom osjetim nečiju ruku na ramenu. Okrenem se a Julija mi veselo viče: -Ej ej jesam ti rekla?? Ha? Vidiš da sam ga pronašla!!- ja ne shvaćam o čemu ona to priča. Očima tražim što mi Julija pokazuje. Pogled mi se zaustavlja na sredini pozornice. Tamnokosi mladić, u sakou i običnim trapericama drži mikrofon u rukama i čini mi se kao da gleda ravno u mene. Julija mi to potvrđuje. Čujem riječi koje pjeva, ne skida pogled sa mene. ..Ma baš je dobro vidjeti te opet.. Kako je dobro vidjeti te opet, staviti ruke na tvoja ramena.... Zbunjena sam i hipnotizirana, gledam u njegove crne oči. Ne znam skrenuti svoj pogled s njegovog. Stoji kraj mene i govori mi : Anđelu si ukrala mir. Pala si ravno sa neba ovdje k meni. Mislio sam da nikad nećeš doći. – još zbunjenija prolazim rukom kroz kosu, osjećam da mi srce počinje ubrzano lupati. Njegov pogled još uvijek na mojim očima. Što ga dulje gledam to mi se čini poznatiji iako ga i dalje ne prepoznajem. U očima mu mogu vidjeti dušu. Iako su oči izuzetno crne, čini mi se da mu je duša čista suprotnost.

-Jesi možda za jedan ples?-upita me. Ne mogu pronaći glas, izgubila sam ga. Potvrdno mu kimam i spuštam pogled na pod. Ne znam tko je to što me drži za

ruku i približava sebi, ali osjećam se kao da ga oduvijek znam. Ne čujem glazbu, no mi svejedno plešemo, polako. Vjerojatno je riječ o laganici. Podižem glavu kako bih mu vidjela lice. Cijelo vrijeme gleda u mene i smješka se. Pogledam oko sebe. Nigdje nikoga. Okrećem se nema ni Julije, ni pozornice. Osjetim kako me obuzima tjeskoba. Pitam se gdje su svi ti ljudi nestali, gdje je pozornica, band..Zaustim kako bih pitala svoju bezimenu ljubav.Nema ni njega. Stojim sama na sred školske dvorane. Želim vrisnuti od straha no ne mogu doći do glasa. Srce mi lupa dvjesta na sat. Okrećem se oko sebe. Sigurno se netko šali sa mnom. Pokušavam dozvati Juliju, njega, bilo koga. Nitko se ne pojavljuje. Krenem prema izlazu iz dvorane. Novo iznenađenje. Vrata su zaključana. Ne mogu van. Vraćam se u dvoranu, on je tamo, sam. Tužnog izraza lica, gleda oko sebe. Prilaze mu zgodne mlade žene, sve od reda bogate i svjetski poznate. On se ponaša kao da ih uopće ne vidi, gleda kroz njih. Krenem prema njemu. U jednom trenu vidim iznad njega Juliju kao da lebdi. Smiješno, kad je to naučila, pomislim. Maše mi i smješka se. Ali to je kao podmukli osmijeh, onakav kakav zna složiti kad mi nešto podvali.

Probudio me vrisak. Na mom kompjutoru je počela pjesma I feel good. Vrijeme je za ustajanje. Ustajem iz kreveta u ritmu glazbe i otplešem do prozora, pogledati kakvo je vrijeme. Hm.. nije moglo biti gore, kiša pada. Nisam si dozvolila da mi dan pokvari loše vrijeme. Osjećam se baš kao u pjesmi, ODLIČNO!! Već sam se sama uplašila da postajem depresivna. Otplesala sam i do kupaonice, umiti se i oprati zube.

-Oho!-uzviknula je mama kada sam sišla u blagovaonicu- Ovo je ugodno iznenađenje!

-Što to?-pitala sam ju i sjela za stol. Ostatak obitelji je već pojeo svoj doručak. Pogledala sam na sat, prošlo je jedanaest.

-Pa tvoj izraz lica. Konačno si raspoložena!

-Po čemu vidiš, ako sam ozbiljna, ne smijem se!

- Ne znam, valjda tako zračiš. Imam osjećaj kao da si dosad imala nekakav crni oblak oko sebe, a sad više nemaš.

-Haha!-nasmijala sam se. – Valjda je to bio PMS.

-Bome, vraški PMS, mjesecima te nije popuštao. – i ona se nasmijala na moj zaključak. Stajala je u kuhinji i pripremala ručak.- Možda ti je samo trebalo da se naspavaš kako treba.

-Zato me danas nisi probudila kao inače?- sjetila sam se koliko mi je uvijek išla na živce što mi nikad nije dozvolila da spavam dulje od pola devet, devet bi bio maksimum.Čak iako sam probdjela noć prije u nekom našem discu.

- Maturirala si s odličnim. Mislim da te mogu malo pustiti na miru. Zaslužila si to.-rekla je.

Hm.. zamislila sam se.

-Odlučila sam da ovo ljeto idem raditi na more.- objavila sam joj. Njezin izraz lica je bio zaprepašujuće razočaran. Neprocjenjiv.

-Zašto? A fakultet?

- Daj, znamo da si ga ne mogu priuštiti. Idem na more zaraditi barem za prvu godinu, a onda ćemo vidjeti dalje.

- Hm..- sjela je kraj mene. Brisala je mokre ruke u salvetu. –Gdje ćeš raditi? Mislim da te tata neće pustiti.

-Neznam. Već sam poslala nekoliko životopisa. Gdje me pozovu, tamo idem. A što se tate tiče, ja mislim da će on to pozdraviti raširenih ruku, ionako bi više htio da se udam nego da idem na fakultet. Ovo će mu biti slično, imat će jedna usta manje.

Putovanje

Bila sam u pravu. Moja odluka mu uopće nije teško pala. Odmah sljedeći dan su me nazvali iz jednog turističkog ureda da im nedostaje djelatnika i ako bih im se htjela pridružiti. Dogovorila sam se s njima da dođem početkom sljedećeg tjedna, a već sljedeći dan sam povadila sve potrebne dokumente i spakirala stvari. Mama je bila ljuta i tužna istovremeno. Međutim nisam se dala smesti, znala sam da je to ono što u ovom trenutku želim. Malo teže mi je pao rastanak od društva. Julija mi je obećala da će me posjetiti, a i na kraju krajeva to je samo jedno ljeto.

Evo me sada u autobusu, putujem prema Dubrovniku. Krenula sam iz Zagreba jer neke linije koje su išle preko BiH nisu bile uredne. Hm..ovako ću iz autobusa pregledati pola Hrvatske.

Pokraj mene ne sjedi nitko. Sjećam se da nam je šofer u polasku rekao da je za ovaj put većina putnika iz nekog razloga odgodila ili otkazala svoje putovanje, tako da je autobus sada poluprazan. Krenuli smo u samu zoru i sada je već oko deset. Došli smo blizu tunela Sv. Rok, kada je autobus stao. Što je sada??- svi smo se pitali. Vozač je izišao na cestu kako bi razgovarao s drugim ljudima koji su također morali stati prije nego su došli do tunela. Da nije bila prometna?- upitao je neki stariji gospodin iza mene. Svi smo se stali navirivati kako bi možda i sami shvatili o čemu se radi. Onda se vozač vratio u autobus i objavio nam radosnu vijest. *-Zbog jake bure koja puše s one strane tunela, sav promet je preusmjeren na staru magistralu.*

Oh ne!- pomislila sam u sebi. Kud baš tom cestom, kud baš preko Velebita. Sjećam se kad sam bila mala da sam se uvijek bojala gledati van kada bi prolazili tom cestom do mora. Zavoj na zavoj. Dugački zavoji, tako da se ne može vidjeti što dolazi iz suprotnog smjera. S jedne strane su visoke stijene, a s

druge teška provalija. Nikad se ne zna hoće li sa visokih stijena pasti kamen na automobil ili će automobil da bi izbjegao sudar u nekom zavoju sletjeti u provaliju. Izuzev silnu opasnost koju ta cesta pruža, ona daje i predivan, nezaboravan pogled na čuda prirode. Te stijene koje prijete ipak treba doživjeti na vlastite oči. Sjetila sam se a i sada upravo gledam, kako se s druge strane ceste pruža pogled na rijeku Zrmanju. U svom tom kršu i pustoši, na dnu provalije vijuga plavozelena rijeka. A onda kada smo došli do jednog velikog zavoja, mogli smo po prvi puta na ovom našem putovanju ugledati more. Iako samo na trenutak. Kod sljedećeg zavoja, vozač je valjda u njega uletio malo prebrzo i autobus je počeo ne kontrolirano vijugati po cesti. Srećom pa u tom trenutku nije bilo automobila iz suprotnog smjera. Mislim da smo se svi ukočili u svojim sjedalima dok je to trajalo, nismo se usudili ni pisnuti kako vozač ne bi dokraja izgubio kontrolu nad vozilom. Nakon nekoliko trenutaka autobus je počeo voziti samo jednom stranom ceste, onom pravom i svi smo odahnuli. No naše olakšanje nije dugo trajalo, vozač je iz nekog razloga počeo naglo kočiti. Osjetila sam kako autobus klizi prema rubu ceste. Zaboravila sam disati. Ljudi su počeli vrištati, više se nisu brinuli hoće li dekoncentrirati vozača. Svi smo postali svjesni da smo se dovezli u smrt. Stvarno u ovom trenutku, smrt je neizbježna. Kada sletimo s ceste imamo više stotina metara slobodnog pada. U trenutku kada je autobus počeo proklizavati ja sam čvrsto zažmirila i uhvatila se za sjedalo. Jedino što mi je padalo napamet bila je molitva. Međutim za Očenaš sada nema vremena. Neću ga stići ni izmoliti, a već ću biti u komadima. Zato sam se samo brzinski prekrížila i naglas rekla BOŽE POMOZI NAM!- iz dubine svoje duše sam zavapila k Bogu u ovom horor trenutku. Nakon toga osjetila sam potrebu da otvorim oči. Otvorila sam ih i pogledala kroz prozor autobusa. U ravnini mojih očiju bilo je samo prazno nebo, nikakva planina, šuma ili cesta mi nije zaklanjala pogled. Plavo nebo, bez ijednog oblaka na njemu. Učinilo mi se kao da vrijeme stoji, ne čujem ništa oko sebe. Pitam se jesam li već umrla. Ne sjećam se kako smo pali. Baš ničega, ni je li me boljelo, što se dogodilo. Ništa se ne sjećam. Osim toga da sam zamolila Boga za pomoć. Osjetila sam kako se nešto jako trese i kao da je autobus netko odbacio. Opet smo bili na cesti. Tad sam shvatila da ljudi još uvijek vrište i misle da ćemo pasti. Još nisu postali svjesni da smo spašeni. Pogledala sam oko sebe, pa ja sam živa! Mi smo još uvijek živi! – povikala sam. Tek tada su se ljudi počeli ogledavati dolaziti do zaključka da smo spašeni.

- ❖ Pa ovo je čudo!- povikao je netko- Nikako ne bismo ovo preživjeli da smo pali.
- ❖ Nismo pali??- upitala je jedna žena koja očito još nije bila došla k sebi od šoka.
- ❖ Pogledala sam prema nebu i zahvalno se nasmijala. Tada su mi se oči počele vlažiti, počela sam plakati. Plakati od sreće što smo izbjegli sigurnu smrt. Ljudi koji su putovali iza našeg autobusa su mogli sve to promatrati, mogli su biti svjedoci još jedne teške prometne nesreće na našim cestama. Netko je počeo

lupati na vrata. Vikali su, pitali su jesmo živi, hitna pomoć je već bila na putu prema njihovim riječima.

-Hej! Vozač nam je mrtav!- povikao je čovjek koji je upravo stajao pokraj vozača. –Jesi siguran?-upitao je neto iz pozadine- Jesi mu provjerio puls?

-Jesam, ne osjećam ništa.

-Da ga pokušamo oživjeti?- javio se netko treći.

-Tko mi može pomoći??- upitao je opet onaj čovjek koji je shvatio da s vozačem nešto nije u redu. Javila su se dva dobrovoljca i zajedničkim snagama su ga maknuli sa njegovog mjesta i plegli na pod autobusa. Jedan mu je počeo masirati prsa, dok mu je drugi davao umjetno disanje. Treći je za to vrijeme htio otvoriti vrata kako bismo mogli izaći iz autobusa. Međutim nije znao kako, pa je odlučio nazvati nekoga mobitelom. Razgovor je urodio plodom i mi smo izašli van. Dočekali su nas ljudi koji su u to vrijeme putovali iza nas. Morali su i dodatno usporavati jer su vidjeli da se našem vozilu ne piše dobro. Pogledala sam prema rubu ceste gdje smo malo prije bili. Nije bilo nikakve ograde,ništa što bi nas imalo zadržalo na cesti. Jedna je gospođa došla do mene pitati me jesam li dobro. Ja sam i dalje samo gledala u taj rub u ponor.. – Kako smo se spasili?- upitala sam, jer sam znala da nas je sigurno vidjela.

- Pa zapravo nisam sigurna- odgovorila je, a potom nakon kraće stanke nastavila- Gledali smo kako autobus ide lijevo desno. U jednom trenutku smo suprug i ja mogli vidjeti da se ispred vas nalazi gadan zavoj. Stali smo, nismo htjeli dalje. Znali smo da ćete pasti dolje i da će vam trebati pomoć. Međutim nismo znali da je to tolika provalija na ovome mjestu- govorila mi je pokazujući rukom prema ponoru. – Stali smo i suprug je uzeo mobitel kako bi nazvao hitnu. Nije bilo nikakve šanse da s tom brzinom izbjegnute nesreću. A onda je autobus počeo naglo kočiti. Drugi automobili su se također zaustavili i ljudi su počeli izlaziti van i promatrati što će se dogoditi. Koja strašna nesreća, govorili su. Nitko nije mogao vjerovati da će baš oni biti svjedoci nečega takvog. Nemate pojma koliko je sreće što iz drugog smjera još uvijek nije dolazilo nijedno vozilo. A onda, kada ste bili već na samom rubu i autobus je počeo naginjati da će se prevrnuti, kao da ga je neka sila naglo gurnula natrag na cestu prema stijenama. Opet smo svi gledali u čudu. Mislim da smo svi imali otvorena usta od šoka. Ubrzo smo se počeli smijati, jer smo znali što se dogodilo. Prisustvovali smo samom Božjem čudu! Dijete drago sam Bog vas je spasio.- uvjeravala me.

-Hm..a jeste li što vidjeli?Jeste li mogli vidjeti što nas je to odgurnulo natrag na cestu??- upitala sam.

-Nažalost ne.- žena mi je žalosno odgovorila. Bila je razočarana što nije ništa neobično vidjela.

-Hm,čudno pomislila sam, a tada su se začuli zvuci sirene hitne pomoći. Krenule smo za njima prema autobusu. Bolničari su istrčali iz svojih kola i ušli ravno u autobus. Ubrzo su izašla van ona trojica koja su pokušavala oživjeti vozača. Mi koji smo čekali vani sada smo imali veliki upitnik svatko iznad

svoje glave. Sve nas je zanimalo kako je, ali nitko se nije usuđivao naglas upitati. Nije ni bilo potrebno, naši izrazi lica su govorili umjesto nas. Najmlađi među njima je prvi snuždeno objavio da su bolničari upravo konstatirali smrt. Bolničari su zaključili da je pretrpio težak srčani udar koji nikako nije mogao preživjeti. -Odvest će tijelo na obdukciju kako bi znali točan uzrok i vrijeme smrti.- rekao je- Mi ostali trebamo pričekati da nas liječnici pregledaju, da vide trebamo li ostati u bolnici na promatranju, pošto smo rekli bolničarima da smo svi izašli neozlijeđeni iz autobusa.

Nedugo zatim stigla je policija i još dvije hitne. Stigli su i nekakvi prometni stručnjaci koji su pregledali autobus. Nakon otprilike dva sata, zaključili su da je vozilo potpuno ispravno i da možemo u njemu nastaviti put, međutim opet smo morali pričekati da nam autoprijevoznik pošalje novog vozača.

NOVI POSAO

Probudila sam se u meni nepoznatoj sobi. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da shvatim gdje sam zapravo. Ah, na sigurnom, u apartmanu koji mi je agencija dala na korištenje. Meni i još jednoj curi. Još uvijek pospana lagano sam protrljala oči i usmjerila pogled prema prozoru. Sunce je bilo već visoko na nebu. Ustala sam se, kad mi je netko pokucao na vrata. Još uvijek snena oteturala sam otvoriti ih. -Dobro jutro! O pa ti još spavaš? Oprosti da sam znala..-neka me nepoznata djevojka počela bombardirati svojim rečenicama u malo preveselom tonu.- MI se još nismo upoznale! Ja sam Lidija, bit ćemo cimerice, kako je to super!-pružila mi je ruku i ja sam njoj, iako mi nije davala priliku da se sama predstavim, uspjela sam doći do riječi – Tara, drago mi je. – kimnula mi je, s nekim kiselim osmjehom. Kao da to nju nije ni briga.

-Ovaj, jesi se već smjestila?? Kada si došla?- upitala sam ju i pustila da mi uđe u sobu, jer sam primjetila da se nema namjeru maknuti sa vrata.

-Joj, kako je tvoja soba super, gledaj koji pogled imaš! Ajme, da je moja barem takva.

-Što fali tvojoj?-upitala sam.

-Ma ništa, lijepa je, ali ima pogled na park. A tvoja gleda prema moru. Ajme divno. Hoćeš se mijenjati samnom?- malo sam oklijevala. Možda bih joj trebala prepustiti, u parku ima više zbivanja. A opet, s ove strane je mir. Doduše ionako ćemo većinu vremena provesti na poslu, pa zar je bitno u kojoj sam sobi? – Dobro! Može, ti uzmi ovu sobu.-rekla sam i istog trena požalila. Koja pogreška, kardinalna greška. Ali sad više nije bilo povratka.

-Odlično, možeš li molim te ostaviti me samu, htjela bih se malo odmoriti od puta pa ćemo kasnije ćaskati.- stala sam u čudu. Maloprije je to bila moja soba a

ona već gospodari? Vidim ja bit će rata između nas dvije. –Hm..oprosti cura, ali bi li možda htjela uzeti stvari iz svoje sobe prvo?- upitala sam ne baš ljubaznim tonom- Dogleću ja pokupiti svoje stvari iz ove sobe.-nastavila sam. Ma što si ta cura umišlja.

-Ajme, baš sam nepristojna,-zahihotala je- da u pravu si. Evo baš idem. Izišla je iz sobe i mogla sam ju zamisliti kao lika iz filma. *Dama dotjerana, bluza, uska suknja do koljena a na glavi šešir sa širokim obodom. U jednoj ruci drži cigaretu a pod drugom toaletnu torbicu ili možda kakvog psića. Promatra gdje će kome i na koji način napakostiti.* Otresla sam glavu od takvih misli, možda smo ipak samo loše počele. Počela sam skupljati svoje stvari. Sva sreća pa se nisam stigla raspakirati. Kada sam konačno došla u Dubrovnik, na autobusnom kolodvoru me dočekala tajnica tvrtke u kojoj ću raditi. Dovezla me odmah ovamo jer je već bilo prilično kasno i radno vrijeme je već završilo. Dogovorile smo se da će doći danas poslijepodne po mene da mi objasni radne zadatke. Čim me ostavila ovdje samu ja sam se srušila na krevet i zaspala. Nisam ni svoje kući još nazvala., ali sigurno se ni ne brinu jer ni oni mene ne zovu.

-Ta da! Jesam brza?- opet je zastala na vratima no ovoga puta je odmah ušetala. Imala je dva ogromna kovčega na kotačiće koje je vukla za sobom. A ja jednu običnu putničku torbu.

-Jesi, brza si! I ja sam gotova. Evo ostavljam te samu.- uzela sam svoju torbu i otišla van iz sobe što dalje od te napasti. Cura nije starija dvije godine od mene a ponaša se kao da je starija sto.

Ova druga soba djeluje puno smirujuće. Valjda zbog zelenila koje se vidi kroz prozor. Dopiru zvuci cvrkuta ptica, graja djece koja se vani po ovoj vrućini usuđuju igrati lovice. Malo dalje čujem i automobile, cesta je blizu. Uh, ovdje neće biti puno tišine, zaključujem.

Prvi dan na poslu zasad prolazi bez većih stresova. Zaposlenici koji su već dulje u ovoj agenciji su mi vrlo ljubazno ponudili pomoć i pokazali mi kako trebam obavljati svoje zadatke. Za početak su mi dali da unosim podatke novih klijenata u računalo, a sutra bih trebala vidjeti kako to izgleda na terenu. Već sam se uživjela u prepisivanje imena sa papira u računalo, kada je u ured uletjela jedna vrcakava gospođa srednjih godina, sa pladnjem u rukama.

-Evo narode kava za sve! – odložila je pladanj sa šalicama kave na prvi slobodan stol.

-Samo probajte reći da vam nisam bila dobra šefica, sve ću vas tući!

-Ne, nikako, mi uvijek kažemo da ste vi najbolja šefica na svijetu.- odgovorili su ostali prisutni, gotovo jednoglasno.

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

